

שנה
שמעית

קובץ

האור להיים

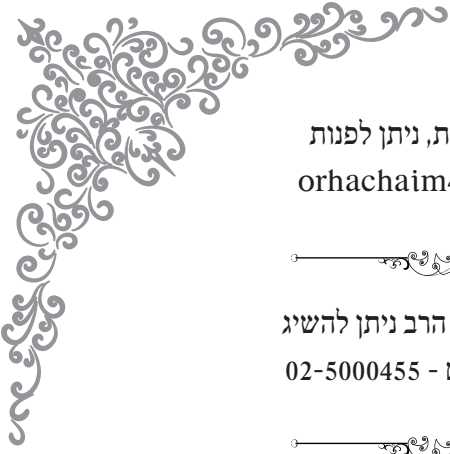
מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת ויקרא תשפ"ה
(שבת הגדול מוקדם)

אמרי-השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
20:24	19:37	* 18:45	י-ם
20:21	19:35	18:43	ת"א
20:23	19:37	18:45	חיפה
20:22	19:36	18:44	ב"ש

* לנדרגים 40 דק': 18:25

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת ויקרא תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהריך" - חומש ויקרא

1 הכל ממך!

פרשה למעשה:

7 קרבת ה'

10 מעשה של שלום בית

14 לפי המסירות של האדם

שבת הגדול:

18 שבת הגדול

21 קמחא דפסחא

הכל ממך!

בדעת, ומשימין עצמן כבהמה".
 על הפסוק בישעיהו (נו, טו) "כי כה
 אמר רם ונשא... מרום וקדוש
 אשכון ואת דפא ושפל ריח", נחלקו

בגמרא (סוטה ה ע"א),
 האם הכוונה "איתי
 דכא", כלומר,
 השי"ת מרים אליו
 את השפל, או "אני
 את דכא", שהוא
 יתברך יורד אליו.

אומרת הגמרא:
 "מסתברא כמאן
 דאמר אני את
 דכא" - לא שארים
 את השפל אלי,
 אלא אני ארד אליו, שהוא דכא
 ושפל רוח.

הרי לנו, כי מי שמשפיל את עצמו -
 זוכה שהקב"ה ירד אליו. שהרי הניח
 הקב"ה את כל ההרים והגבעות
 הגבוהים שבעולם, ולא השרה

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם
 אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן
 הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו
 את קרבנכם (ויקרא א, ב).

הקורבנות מובאים
 "מן הבהמה מן
 הבקר ומן הצאן",
 וזאת מפני שבאה
 התורה להדגיש,
 שהמקריב צריך
 לחוש עצמו
 כבהמה - 'אוי
 לי! מה עשיתי!
 איך הכעסתי את
 בוראי!'

תכלית הקורבן
 היא להביא את האדם להמעט את
 עצמו ככול יכולתו, ועל ידי שפלות זו
 יתרומם ויתקרב אל ה' יתברך.

זהו שאמר הכתוב (תהילים לו, ז): "אדם
 ובהמה תושיעה", ודרשו חז"ל (חולין
 ה ע"ב): "אלו בני אדם שהן ערומין

"מה לי"

להתרברב

ולהדגיש את

עצמי השוכן? הרי

הכל ממך, ריבונו

של עולם!"

במי שדעתו שפלה."

הקב"ה משרה את שכינתו ונותן חוכמה ותבונה רק לאותו אדם שמשפיל את עצמו.

"כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה" - אומר רבי יהושע בן לוי (סוטה שם) - "שבשעה שבית המקדש קיים, אדם מקריב עולה, שכר עולה בידו, מנחה - שכר מנחה בידו, אבל מי שדעתו שפלה עליו, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם, שנאמר: 'זִבְחֵי אֱלֹקִים רוּחַ נְשַׁבֵּרָה' (תהלים נא, ט). ולא עוד, אלא שאין תפילתו נמאסת, שנאמר (שם): 'לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָה אֱלֹקִים לֹא תִבְזֶה' - הקב"ה מייקר את תפילתו של אדם המשפיל את עצמו, ומקבל אותה!

את שכינתו אלא על הר סיני שלא החשיב והעריך את עצמו.

זהו שאמר רבי לויטס (אבות ד, ד): "מאוד מאוד הוי שפל רוח, שתקוות אנוש רימה".

בכל עניין צריך האדם לדעת להשפיל את עצמו, אך לצורך לימוד התורה הדבר מוכרח!

התורה אינה יכולה לשכון במקום גבוה, ועל האדם להשפיל את עצמו כדי לזכות בה.

כך אמרו חז"ל (תענית ז ע"א): "למה נמשלו דברי תורה למים, דכתיב: 'הוּי כָּל צִימָא לְכוּ לַמַּיִם' (ישעיהו נה, א)? - לומר לך: מה מים מניחין מקום גבוה, והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא

להצלחת
אורן בן סילביה

אם כן, מה לי להתרברב ולהרגיש את עצמי חשוב? הרי הכל ממך, ריבונו של עולם! במה אראה את עצמי חשוב?! על מה ההילה והכבוד?!

שאל ה"חתם סופר" זצ"ל את תלמידיו: מהי, אם כן, גדלותו של משה? הרי לכאורה הצדק עימו. כל אדם ואדם שה' יתברך היה לוקח אותו ונותן לו את התורה, היה נעשה רבן של ישראל ונביא ה'! גם אילו היה לוקח אותי הייתי נעשה גדול!... אך גדלותו היא, השיב ה"חתם סופר", שה' בחר בו, ולא במישהו אחר!...

ומדוע בחר ה' בו דוקא? - מחמת הענווה העצומה שהייתה בו. הוא לא הרגיש שיש לו איזו מעלה פרטית.

אבל הקב"ה ראה את מעלותיו הגדולות, ובחר בו!

רבינו בחיי, בתחילת פירושו לספר ויקרא, מאריך במעלת מידת הענווה, שזוהי כל תכלית הקרבת

על משה רבינו נאמר (במדבר יב, ג): "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה" - משה רבינו הרגיש שכל אדם בעולם יקר וחשוב ממנו.

ותמוה, איך יתכן לחשוב כך? הלא משה ידע שה' מדבר איתו, הוא ידע שרק הוא, מכל הבריות שבעולם, זכה לעלות לשמים למשך ארבעים יום וארבעים לילה, ובכל אותו זמן 'לָחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה' (שמות לד, כח). איך הוא הגיע למסקנה שישנם אנשים פשוטים, שהם טובים ממנו?

אלא, שאמר משה רבינו: ריבונו של עולם, הרי בחרת בי ולקחת אותי לשמים. "עָלִיתָ לְמָרוֹם שָׁבִיתָ שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאָדָם" (תהלים סח, יט).

אתה נתת לי את התורה, ואתה הוא זה שהגבתה ורוממת אותי. וכי יש כאן משהו משלי? וכי אני עשיתי דבר מה לצורך זה?

הרי אילו היית מרים מישהו אחר, היה גם הוא זוכה לעלות לשמים.

הקורבן.

בבית, לשפע ניירות... אלא "איזהו עשיר השמחה בחלקו" (אבות ד, א).

אדם כזה תמיד שמח.

כשמתעניינים בשלומו הוא עונה: "ברוך ה', מצויין".

אבל חסר לך...?

לא, לא, הכל בסדר, ברוך ה'! אני לא מרגיש שחסר דבר!

כזה הוא בעל ענוה - תמיד שמח בחלקו, ואילו בעל גאווה, כל הון ימעט בעיניו. תמיד יוכל להצביע על משהו שחסר לו. "את זה עדיין אין לי... לזה עדיין לא הגעת"...

כשאדם חש חוסר סיפוק מכל הרכוש שנתן לו הקב"ה, הוא כל הזמן מרגיש חסר. "ולא ידע כי חסר יבאנו" (משלי כח, כב) - תמיד הוא חסר, ולא סתם חסר, אלא חסר

"אדם כי יקריב מכם", כלומר, על האדם להקריב מעצמו, לחתוך מעצמו דברים, וכך יהפוך להיות קורבן ראוי לפני ה'.

"וממידת הענווה", הוא כותב, "שיהיה האדם ביישן וסבלן, מכבד את הבריות ומדבר בטובתן של הבריות, ויהיה שומע עלבונו ושותק".

הוא מביא את דברי שלמה המלך ע"ה במשלי (כב, ד) "עֶקֶב עֲנָוָה יִרְאֶת ה' עֲשֹׂר וְכָבוֹד וְחַיִּים", ומבאר כי בעקבות הענווה יקבל האדם ארבעה דברים - יראה, עושר, כבוד וחיים.

ממידת הענווה שהיא מידה גופנית, יוכל האדם להגיע למידת היראה, שהיא מידה שכלית. כמו כן, יזכה לעושר. אין הכוונה לרכוש שיהיה לו

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות ולאברכים עמלי תורה!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות. כמדי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

גם אתם יכולים להיות שותפים בצרכות הצדקה!

02-5000455

התקשרו
והרימו בעין יפה

כפליים ממה שיש לו.

בו לקבל איזו משרה.

באחד הימים בא לאשתו ואמר לה:
"מצאתי משרה, ברוך ה'!"

הרבנית שמחה מאוד, והם נטלו את מטלטליהם הדלים והגיעו בערב שבת לעיירה מסויימת, שם השתכנו בבקתה דלת מראה.

הרבנית תמהה מעט, אולם הניחה כי זהו מקום זמני, עד אשר יוכן בית גדול למגורי הרב.

בבוקר יום השבת פנתה הרבנית להתפלל בעזרת נשים. היא התפללה, ולא עקבה אחר מקום בעלה. הניחה כי מן הסתם הושיבוהו במזרח לפי גדלותו. לפתע שמעה את קולו נושא ברבים: 'עמוד ר' פלוני'...

הציצה, ולא האמינה למראה עיניה - בעלה הגאון משמש כגבאי בבית

בעל הענווה, לעומתו, זוכה לחיים טובים, כפי שכותב רבינו בחיי: "כי המתאווה אל היתרונות הנה הוא דואג כאשר לא יעשיר ולא יקום חיילו כתאוות נפשו, וחייו חיי צער על שלא השיג כל חפצו, והדאגה מקצרת החיים. נמצא מצטער על עולם שאינו שלו. אבל השמח בחלקו לא ידאג על מה שלא קנה, וימלט מן הדאגה, ויחיה חיי שלווה".

זהו שאמרו חז"ל (במות סג ע"ב): "אל תצר צרת מחר, כי לא תדע מה ילד יום, שמא מחר בא ואיננו, נמצא מצטער על העולם שאין שלו".

רבי דוד סגל זצ"ל, הלא הוא הט"ז, שהיה גאון עולם, ישב ועסק בתורה. אשתו, שבאה מבית חשוב, ראתה כי הפרנסה דחוקה ביותר, ודחקה

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

עד מהרה הגיעה הידיעה לגברים -
ועיניהם חשכו. רב המקום ניגש אל
הגבאי החדש בחיל וברעדה, תוך
שהוא מפנה את כסאו. "כבודו הוא
הרב כאן! אם יסכים - אשרת אותו
בחפץ לב!"

זאת הייתה המשרה שמצא הט"ז
לעצמו - גבאי בית הכנסת...

כך התייחסו גדולי ישראל לעצמם.
הרי לנו עבודה של מידות ועבודה
של ענוה אמיתית - עבודתו של עבד
ה' הדבוק בקונו!

הכנסת! עוד רגע ושוב הוא מכריז:
'יעמוד ר' אלמוני'... היא לא היתה
יכולה לשאת את הדבר וצנחה
ארצה מתעלפת.

הנשים מסביבה העירו אותה
בבהלה: מי היא? האם היא מרגישה
טוב?

"אני אשתו של הט"ז, הגאון רבי דוד
סגל" - השיבה.

"איזה גאון?" - תמהו כל הנשים
שהיו סביבה.

התגמגמה: "האיש ששמתם עליכם
לגבאי"...

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

קִרְבַּת ה'

בתקופות מסויימות מצב של פרוד, כאילו אין השראה של השכינה הקדושה, וחסרה השמחה וההרגשה הטובה שהקב"ה נמצא איתנו.

מה גורם למצב זה?

כדי שאדם ירגיש טוב בעולם מבחינה גשמית, עליו לספק לגופו סממנים מסויימים, כמו פחמימות, ויטמינים הנמצאים בפירות ובירקות, וכדומה.

מה הם הדברים שצריך לעשות כדי שהנשמה תרגיש שמחה ועליזה באמת?

ה"אור החיים" הקדוש אומר, שמעצם העובדה שאדם מתקרב אל ה' - הוא כבר מרגיש השראה נפלאה, הוא מרגיש שמח.

אלו הם דברי דוד המלך ע"ה: "וַאֲנִי קִרְבַּת אֱלֹקִים לִי טוֹב" - אם רצוני

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה... אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַה' (ויקרא א, א-ב).

"קִרְבָּן" הוא מלשון קירבה - "וַאֲנִי קִרְבַּת אֱלֹקִים לִי טוֹב" (תהלים עג, כח). על ידי הקרבת הקורבן אדם מתקרב אל ה'.

אין חפץ לה' בעצם הקורבנות אלא בהתקרבות האדם לפניו יתברך, שנאמר (שמואל א' טו, כב): "הַחֲפִיץ לַה' בְּעֲלֹת וּזְבָחִים פְּשָׁמֵעַ בְּקוֹל ה', הִנֵּה שְׁמֵעַ מִזְבַּח טוֹב לְהִקְשִׁיב מִחֻלָּב אֲיָלִים" - הקב"ה לא חפץ בזבחי בני האדם, אלא בהתקרבותם ותשוקתם אליו.

לפעמים האדם מרגיש כאילו יש פירוד בינו לבין ה'.

גם אצל כללות עם ישראל יש

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

כל הדברים שקורים בעולם, גם אם נדמה שהם רעים עבורו ומציקים לו - הוא לא רואה בהם שום רעה.

אין כאן, חס וחלילה, התעלמות של הצדיק מהמציאות הכלל עולמית, אלא שהוא יודע - כאן עלי להתפלל, להתחזק יותר בתורה ובקיום המצוות! הוא מקבל על עצמו קבלות: אתאמץ לעשות מעל ומעבר, גם מה שנראה כמעט לא לפי הכוחות שלי - ואולי על ידי זה אצליח להציל את המצב.

זה, בעצם, מה שצריך להיות מול עיניו של האדם כל הזמן. הרגשת קירבה תמידית אל ה' יתברך מביאה לאדם את השראת השכינה.

זו ההשראה הטובה של כל הצדיקים שהיו מאז ומעולם. על אף כל הצרות שבאו עליהם, ואף אם נאלצו לברוח ממדינותיהם - הדברים הללו היו שוליים עבורם.

הקשיים והצרות הפיזיים היו חיצוניים לגמרי, ולא השפיעו שום השפעה רעה על הנפש, חלילה. הנפש דבוקה בה' יתברך.

לכן, אומר ה"אור החיים" הקדוש,

להרגיש טוב, הנני מתקרב אל ה'.

קרבת ה' נותנת לאדם את ההרגשה הנפלאה ביותר שיכול אדם להרגיש עלי אדמות. "קרוב ה' לְכֹל קְרָאֵיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֶמְת" (תהלים קמה, יח) - ככל שאדם יתקרב יותר, הקב"ה יקרבו יותר, בקירבה גדולה מאוד.

גם אם בעולם שמסביב מתרחשים ארועים גרועים ורעים, וקורים דברים שגורמים לחץ ומצוקה - האדם שזוכה לקרבת ה', לא ירגיש.

שואלים אותו: "מה נשמע?"

"הכל מצוין", הוא עונה בנחת.

"מה, אינך יודע מה קרה?"

"אה, שמעתי, כן."

"ואתה לא לחוץ? אינך פוחד?"

לא. הוא לא לחוץ ולא מפחד. הוא נמצא כל כך בדבקות בה', ויודע ש"טוב ה' לכל" - שהוא לא מרגיש חרדה או סבל או שאר תחושות קשות. ככל שאדם קרוב יותר אל ה', הוא מרגיש שְׁלוֹם ושמח יותר. זה בדיוק מה שהוא צריך בעולם, ואין לו שום דבר שמציק לו.

רק עד השקיעה. אם יספיק להשיג את החתימות עד אז - יוכל לקבל את הכסף מיד, ואם לאו - ההלוואה תחכה למועד אחר.

האברך יצא משם במהירות, והציץ בשעונו - נותרה לו מחצית השעה בלבד עד השקיעה, והוא עצמו לא התפלל מנחה. שני האברכים אינם גרים בשכונה הזו. עליו לנסוע אליהם. לא יתכן שיספיק לעשות את שני הדברים הללו, אבל גם לדחות את קבלת ההלוואה במצב הדחוק שלו זה לא פשוט. מה עושים?

במחשבתו עלתה הגמרא, שלעולם יקדים האדם תפילתו קודם עסקיו, והוא החליט למרות הכל ללכת להתפלל. אחר כך יספיק מה שיספיק...

הוא הלך ומצא את הציבור מתחיל בדיוק "אשרי...", והחל להתפלל איתם במתינות.

כשהסתיימה התפילה, אמר "עלינו לשבח" מילה אחר מילה, בלי לרוץ החוצה, כשהוא אומר לעצמו: 'אתה מאמין או לא? אם אתה מאמין -

המתנה הגדולה ביותר שאדם יכול לתת לעולם - זאת קירבת ה'. להתקרב בעצמו ולקרב אחרים לבורא עולם. אם אתה מקרב יהודים לקב"ה - הינך נותן להם את המתנה הגדולה מכל. אין מתנה יותר גדולה מזאת!

ואיך יכול האדם להתקרב אל ה'?

"אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם" - מכם מלשון "וְאִם כֵּן הוּא מִעֲרַקְךָ" (ויקרא כז, ח), שיש בו מידת הענווה וההכנעה, והוא מנמיך את עצמו.

ככל שמנמיך האדם את עצמו יותר, כך הוא מרגיש יותר את קירבת האלוקים.

אברך חיפאי סיפר סיפור מופלא:

הוא היה זקוק בדחיפות לסכום כסף גדול, כדי לא לאבד את דירתו, ולאחר שלא הצליח להשיגו מבני משפחתו, פנה לגמ"ח.

בעל הגמ"ח דרש שני ערבים, ואף נקב בשמותיהם של שני אברכים שהוא סומך עליהם.

הוא התריע בו, שהוא נמצא במקום

בפשטות, "אתה צריך שאחתום לך?
הנה..."

כשהשטר החתום בידיו רץ במהירות
לגמ"ח. הוא מצא את בעל הגמ"ח
מתכוונן לצאת. "יש לך נס שהספקת.
כבר ממש עמדתי ללכת. הינה, קח
את כל הכסף...", והעניין כולו סודר
על הצד הטוב ביותר!

האם ישנה הבטחה גדולה יותר לאדם
מאשר שהקב"ה יעשה לו את כל
עסקיו?!

וכי יעלה על הדעת שהקב"ה מקפח
שכר בן אדם?!

אין בעולם שום מצווה שאדם מפסיד
ממנה! עליו רק לקיימה בטוהרת הלב
ובשמחה, ומיד יראה את ישועת ה'!

תישאר עד הסוף!...

כשסיים את המילים: "ביום ההוא
יהיה ה' אחד ושמו אחד", והרים את
עיניו, ראה את אחד הערבים. מה הוא
עושה כאן? הרי הוא גר בשכונה
אחרת!

"עוד לא התפללתי", הסביר לו האברך
הערב, "אתה צריך שאחתום לך
ערבות?", ובו במקום חתם על שטר
הערבות.

הוא יצא מבית הכנסת, ונדהם לראות
מול עיניו את הערב השני! גם הוא
הגיע לכאן משכונה אחרת... מה קרה
לו?

"הפסדתי את המניין אצלנו, אז באתי
להתפלל כאן", הסביר לו האברך

מעשה של שלום בית

שאין בו דעת, נבילה טובה הימנו.
תדע לך שכן, צא ולמד ממושה אבי
החכמה, אבי הנביאים, שהוציא
ישראל ממצרים, ועל ידו נעשו כמה
ניסים במצרים ונוראות על ים סוף,

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיִּדְבֹר ה' אֵלָיו (ויקרא
א, א).

במדרש (ויקרא רבה א, טו) מובא:
"מכאן אמרו: כל תלמיד חכם

לכך שבין פסח לשבועות, חג מתן תורה, קוראים ולומדים את מסכת אבות, המלאה בהלכות דרך ארץ ומידות טובות, כי זוהי ההכנה הראויה לקבלת התורה!

כאשר עוקבים אחר דרך הנהגתם של גדולי ישראל, ניכרות לעין מידותיהם הטובות - ענוותנותם הגדולה, והטוב שהשפיעו לכל סביבותיהם.

שני המעשים הבאים, העוסקים במאמצייהם של גדולי ישראל להשכין שלום בין איש לאשתו, סופרו על ידי הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל (הובאו בספר "הוא היה אומר" עמודים 92-90):

את הסיפור הראשון סיפר בעל המעשה בכבודו ובעצמו, רבי משה זצ"ל, בעל "נזר הקודש" על מסכת

ועלה לשמי מרום, והוריד תורה מן השמים, ונתעסק במלאכת המשכן - ולא נכנס לפני ולפנים עד שקרא לו (הקב"ה), שנאמר: 'ויקרא אל משה'."

ענוותנותו של משה רבינו, אשר לא נכנס לפני ולפנים עד שקרא לו הקב"ה, היא שהביאה אותו לזכות בקבלת התורה!

בתחילת מסכת אבות שנינו: "משה קיבל תורה מסיני", ותמוה, וכי מסיני קיבל משה את התורה? הלא קיבל אותה מאת הקדוש ברוך הוא! אלא, משה קיבל תורה בזכות שלמד מהר סיני את מידת הענווה.

ענווה ומידות טובות הן תנאי לקבלת התורה, ותורה שאין בה מידות טובות אין בה ערך.

כבר קבעו רבותינו (אבות ג, יז): "אם אין דרך ארץ אין תורה", וזהו הטעם

לעילוי נשמת

חנון בן ג'רפה ז"ל

"מה כבודו מדבר? הרי כלל אין זה מקובל שהרב ילך אל ביתם של בני עירו!" ניסה בעל ה"נזר הקודש" להתנגד, אולם ה"חזון איש" נימק את בקשתו באופן אשר לא הותיר מקום לסירוב - וכך אמר:

"יראה כבודו, אשתו של הפחח אינה מכבדת אותו בשל עבודתו הפחותה, ומתוך כך החל השלום בית שם להתערער. עתה, כאשר יענק'ל הפחח חולה, נקרתה בפנינו הזדמנות פז להשיב את שלום הבית על כנו!"

"אם נלך כעת שנינו לבקרו, יתעורר רעש בקרב בני העיירה, כולם ידברו על כך שהרב בכבודו ובעצמו בא לבקר את הפחח, ומזה יגיע כבוד גדול לאשתו של יענק'ל, וכתוצאה

קודשים, ורבה של העיר קידאן, בה התגורר ה"חזון איש" זצ"ל לאחר חתונתו, בעת אשר אכל על שולחן חותנו.

מיד כאשר הגיע ה"חזון איש" אל העיר, נכנס אל רבה לדבר עימו בדברי תורה. הלה, אשר הבחין בגדלותו העצומה של האברך הצעיר העומד מולו, מיהר לקבוע עימו לימוד בחברותא.

ה"חזון איש" נאות לכך, בתנאי מפורש, שאף אחד מבני העיירה לא ידע על הלימוד המשותף.

והנה באחת הפעמים, בסיום הלימוד המשותף, פנה ה"חזון איש" אל רב העיר ואמר: "יענק'ל הפחח חולה, והנני מבקש שנלך שנינו ביחד לבקרו!"

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות ולאברכים עמלי תורה!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות לקיום מצות החג בהידור ובשלימות. כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

עם אתם יכולים להיות שותפים מצכות הגדולה!

02-5000455

התקשרו
והרמזו בעין יפה

הירושלמי, והתאונן ששלום הבית בביתו הולך ומתערער, שכן בעקבות מיגבלתו הוא אינו מסוגל לסייע לרעייתו בעבודות הבית, עובדה הגורמת לה להעליבו ולכנותו בכנויי גנאי שונים ומשונים הפוגעים בו עמוקות, "אנא, עזור לי!" - פנה הלה אל רבי זעליג בתחינה.

חלפו מספר ימים, היהודי הגיע אל רבי זעליג כמידי יום ביומו, אולם הפעם פניו, פני הצער והכאב, לא היו לו עוד...

"כנראה התפללת היטב בעבורי" - אמר לחברותא, והוסיף: "נראה כי שלום הבית שב לאיתנו, ורעייתי כבר אינה מלאה טרוניות כלפי כמיקודם."

אך לא ידע אותו יהודי עד כמה טובה היתה "תפילתו" של הצדיק... שכן רבי זעליג לא הסתפק בתפילה. הוא

מכך היא תתחיל לכבד ולהעריץ את בעלה, והשלום ישוב לביתם!".

ואכן, מול טיעון זה לא יכול הרב לעמוד מנגד... בו במקום יצאו שני הגדולים אל ביתו של יענק'ל הפחח.

למחרת געשה ורעשה כל העיר: "השמעתם? הרב בכבודו ובעצמו ביקר את יענק'ל הפחח!" - שחו הבריות אלו לאלו.

אשתו של יענק'ל, כמובן, לא חדלה מאותו היום להתפאר בבעלה, ושלום הבית שב על כנו...

הסיפור השני התרחש בירושלים, עם רבי זעליג ברורמן זצ"ל, וכך היה מעשה:

רבי זעליג למד חברותא עם יהודי קשה ראיה. ויהי היום, ואותו יהודי פתח את ליבו בפני הצדיק

כאשר שבה האשה אל הבית, ומצאה אותו נקי ומסודר לשביעות רצונה - הסיקה כי בודאי החליט בעלה לתקן את דרכיו, חדלה מלהכלימו, ושבה להעריכו ולנהוג בו כבוד!

הפלא ופלא, עד כמה מוכנים היו גדולי ישראל לכל מאמץ ולכל השקעה - ובלבד שיעלה בידם להשיב את השלום אל ביתו של יהודי!

ידע כי במקרה מעין זה נחוצים אף "מעשים טובים".

רבי זעליג בירר ומצא כי בזמן בו יוצא הבעל לתפילה, יוצאת רעייתו אל השוק בכדי לערוך את קניותיה. מיני אז, מידי יום ביומו היה מגיע אל ביתם של בני הזוג בשעה זו, ניקה את הרצפה ושטף את הכלים, מבלי שלאיש יהיה אפילו שמץ של מושג אודות מעשיו.

לפי המסירות של האדם

ישמע בקולו, ישתתף בשעורי תורה - יותר מאשר יביא קורבנות.

ודבר זה אינו אמור דוקא בהבאת הקורבנות, אלא בכל מצוה ומצוה שמוסר האדם נפשו עליה - בזה הקב"ה חפץ.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַת אֱלֹהִים אָדָם פִּי יִקְרִיב מִפֶּם קִרְבָּן לַה' מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קִרְבְּנֵיכֶם (ויקרא א, ב).

"מכם" הכונה מעצמכם. הקורבנות אינם העיקר, אלא מה שמוסר ונותן האדם מעצמו לעבודת ה' יתברך, כמאמר הכתוב (שמואל א' טו, כב): "הַחֲפֹץ לַה' בְּעֵלֹת וּזְבָחִים כְּשֹׁמֵעַ בְּקוֹל ה', הִנֵּה שֹׁמֵעַ מִזְבַּח טוֹב לְהִקְשִׁיב מִחֶלֶב אֵילִים", הקב"ה מעדיף שאדם

אבי הישיבות בארץ ישראל היה הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן, הרב מפוניבז' זצ"ל, אשר הקים את ישיבת פוניבז'

שאפתו, ונפגש עם יהודי עשיר בשם יעקב הלפרין, שקנה חלקת שדה גדולה בבני ברק, וכששמע את שאפתו של הרב הסכים לתת לו במתנה גבעה אחת בבני ברק, שעליה יקים את ישיבתו.

הרב גייס כספים ובנה במסירות נפש מופלאה את ישיבת פוניבז' המעטירה.

רגיל היה הרב זצ"ל לומר, כי הישיבה הזו אינה שלו, אלא של אימו ע"ה, פרי מסירות נפשה, ומעשה שהיה כך היה: בהיותו ילד קטן, התגוררה משפחתו בעיירה קטנה בליטא, וחיה חי עוני ודוחק.

בחורף היה קר מאוד, ובביתם היו סך הכל מעיל אחד וזוג מגפיים אחד עבור כל בני המשפחה.

והנה הגיע יום חורפי ומושלג, ואימם היקרה היתה אובדת עצות: כיצד תיקח את כל ששת ילדיה לתלמוד תורה, הרי רק זוג מגפיים אחד ומעיל אחד עומדים לרשותה! האם תיקח רק את יוסף שלמה לתלמוד תורה,

בבני ברק [כיום לומדים בה למעלה מאלף תלמידים], וממנה יצאו רוב ראשי הישיבות, האשכנזים והספרדים, למאות ישיבות ברחבי ארץ ישראל. הרב כהנמן היה תלמידו של ה"חפץ חיים" זצ"ל.

זמן קצר לפני תחילת השואה הארורה, הוא הרגיש שהולך להתרחש משהו נורא [רבו, ה"חפץ חיים", התריע על השואה כעשר שנים לפני התרחשותה], ולכן החליט לעלות לארץ ישראל ולהקים בה ישיבה.

הוא ביקש ממשפחתו שיצטרפו אליו, אך הם לא רצו, ובסופו של דבר ניספו כולם בשואה על ידי הנאצים הארורים.

כשהגיע לארץ ישראל, קבע את מושבו בעיר בני ברק. בהגיעו לשם, הודיע על רצונו להקים ישיבה עבור אלף תלמידים...

כל מי ששמע על כך צחק. 'להקים ישיבה כל כך גדולה? עבור מי?'... - באותם ימים, בחורי הישיבות היו מועטים.

אך הרב היה נחוש להגשים את

ראות קשה.

סיים רבי יוסף כהנמן ואמר, שאותה מסירות נפש שראה אצל אימו - החדירה בו את השאיפה לעשות מעשים במסירות נפש, מעשים כאלו שלאחרים נראה כי אין סיכוי לעשותם.

אימם החדירה בהם אהבה לתורה, ורצתה שיעניקו אותה לאחרים.

עוד סיפר הרב כהנמן זצ"ל, שכשגדל נכנס ללמוד בישיבה קטנה בעיירה הסמוכה, והיה חוזר לביתו רק לאחר זמן רב.

באחד הימים התגעגעה אליו אימו, והחליטה ללכת ולדרוש בשלומו. הזמינה עגלה, ועל פי התכנון הייתה צריכה להגיע לישיבה בשעה שתיים אחר הצהרים, אך דע עקא, השלגים הקשו על הנסיעה, והיא הגיעה לישיבה רק בשתיים לפנות בוקר.

אנשי המקום אמרו לה שבאפשרותה ללון בעזרת הנשים שמעל בית

כיון שהוא כבר התחיל ללמוד גמרא, או אולי את ראובן הקטן שהתחיל כעת ללמוד משניות, ואולי את בנימין שהתחיל כעת ללמוד א'-ב', מה עליה לעשות?

ישבה אימם ובכתה כל הלילה לקב"ה שינחה אותה בעצה טובה כיצד לנהוג. תפילותיה התקבלו, ובראשה עלה רעיון: תחילה תיקח את בנה הגדול - יוסף שלמה, תכסה אותו במעיל, ותלביש אותו במגפיים, ולאחר שיגיעו לתלמוד תורה, תחליף את המגפיים בנעלים רגילות, ותיטול ממנו את המעיל, כיון ששם כבר היה חימום, תחזור לביתה, ותיקח את בנה השני לאחר שתלבישו במעיל ובמגפיים, וכן תעשה עם שאר הבנים.

ואכן כך עשתה האם הצדיקה: במסירות נפש גדולה לקחה בן אחר בן לתלמוד תורה בשלג הכבד, כאשר הילד עמוף במעיל ולרגליו המוגפיים, והיא עצמה פוסעת בשלג, נטולת כל הגנה מהקור המקפיא. כתוצאה ממסירות נפש זו, חלתה האם בדלקת

ולומד את התורה הקדושה במתיקות.
זה הספיק לה.

מסירות נפש זו, כך אמר הרב זצ"ל,
היא שהביאה להקמת אם הישיבות
שממנה יצאה הוראה לישראל.

כשהוצרך הרב מפוניבז' זצ"ל לצאת
לחו"ל לאסוף כספים לבניית הישיבה
והמשך פעילותה, היה סובל בושות
רבית.

כשהיה דופק בדלתות העשירים, היה
מתפלל לפני הקב"ה שלא יפתחו לו
את הדלת...

כששאלוהו תלמידיו: אם כן, מדוע
הרב בכלל נוסע לאסוף כספים, אם
הרב מבקש שלא יפתחו את הדלת?
ענה הרב במתק שפתיים: "מחובתי

המדרש עד למחרת בבוקר שיקום
בנה, ואז תראה אותה.

הלכה האם לעזרת הנשים, וכשהביטה
למטה, לבית המדרש, ראתה
להפתעתה ילד קטן יושב לבדו בבית
המדרש ליד מנורה קטנה, וקולו מתנגן
בניגון מרטיט של מילות הגמרא
הקדושה. "הלא זה קולו של יוסף
שלמה, בני היקר, שיושב ולומד בעונג
גדול" אמרה האם בליבה.

על אף געגועיה העזים, לא רצתה האם
להפריע ולגזול מבנה אפילו דקת
לימוד אחת, ולכן לא נפגשה עימו,
אלא ישבה בעזרת הנשים עד שעה
ארבע בבוקר, אז סיים בנה ללמוד
והלך לנום מעט.

חזרה האם בשמחה לביתה, לאחר
שראתה שבנה, ברוך ה', בריא וחזק

יפתחו העשירים את דלתות בתיהם".
זה העניין של הקורבנות - למסור נפש
עבור המצוות, וכשאדם מוסר נפש,
ומקיים מצוות בכל ליבו - יוצאים מכך
דברים גדולים!

לעשות השתדלות. בעצם נסיעתי
להו"ל ודפיקותי בדלתות העשירים
יצאתי ידי חובת השתדלות, ומה
שצריך להגיע הקב"ה יביא. לקבל
בושות - זה כבר יותר קשה, ואיני
מחוייב בכך, לכן אני מתפלל שלא

שבת הגדול

שבת הגדול

שהוא שבת הגדול (שבת הבאה - פרשת
צו), סמוך לעת ערב, יש לדרוש בדברי
אגדה, בסיפור יציאת מצרים, ובחיזוק
האמונה, ויש להרחיב הדיבור
בתוכחות מוסר להזכיר את העם
ולהזהירם גם על ביעור השאור
שבעיסה מהמעשים הרעים, ומחמצת
הדעות המשובשות, ונפיחת המידות
המקולקלות ולהחזירם למוטב.

השנה, כיון שחל "שבת הסמוכה
לפסח" בערב פסח ממש, מקדימים
את דרשות 'שבת הגדול' לשבוע זה
(שבת זו - פרשת ויקרא), כדי להורות לעם
את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר
יעשון בהלכות הפסח, כהגעלת כלים
והכשרם, בדיקת החמץ וביעורו
ואפיית המצות, ובדיקת המרור
מהתולעים, לצורך הסדר של ליל
פסח.

מדוע נקרא שבת הגדול בשם הזה?

ומכל מקום גם בשבת ערב פסח

שבתות לא באה הגאולה, כדאיתא בגמ' (עירובין מג ע"ב): כבר מובטח להן לישראל שאין אליהו בא לא בערבי שבתות ולא בערבי ימים טובים מפני הטורח - מ"מ אומר "החתם סופר", שאליהו הנביא יכול לבוא ולבשר הגאולה גם בערבי שבתות ובשבתות, ובדרשה הראשונה שהוא ימסור, הוא יישב את כל הקושיות...

ואם ח"ו לא יבוא בזמן הזה של "גדול", נצטרך אולי לחכות עד זמן "הנורא" - אלו הימים הנוראים ושבת תשובה...

הרי שנחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע מתי תהא הגאולה (ר"ה, שם) - בניסן או בתשרי... אבל אנחנו רוצים שתהא בניסן, כי 'בניסן נגאלו' ובניסן עתידין ליגאל'...

יש אומרים משום שהגדול שבחבורה דורש, וכולם מתכנסים כדי לשמוע. ומשום כך נקראת השבת בשם "שבת הגדול", על שם הגדול שבחבורה.

בנביא כתוב: זָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֵי (מלאכי ג, כב), ומיד בפסוק שאחריו כתוב: הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנָי בּוֹא יוֹם ה' הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא (שם, כג), שבזכות לימוד התורה מיד נגאלים.

"לְפָנָי בּוֹא יוֹם ה' הַגְּדוֹל" - מי הוא אותו היום? - זהו "שבת הגדול"... שאם נזכה, ניגאל בזמן הזה, כמו שאמרו חז"ל (ר"ה יא ע"א): בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל.

למרות שאמרו חז"ל שבערבי

מהמאפיות (בניגוד לכל השנה, שאופים לחמים רבים או מיני עוגות, כפי רגילותם)...

כמו כן, ישנם אנשים שאינם סועדים את סעודות השבת על השולחן המפואר ובכיסאות המרופדים שבסלון, אלא בשולחן צדדי, כשהם יושבים על כסאות פשוטים (והכל מפני החשש שמא יתפור החמץ בכית), וכדי שלא יכשלו בפסח בחמץ במשהו...

ולכאורה השבת יכולה להתעצב ולכעוס, 'מדוע ככה מבזים אותי ומורידים מהכבוד הראוי ליתן לי...?' - אך כיון שעושים זאת כדי שלא להיכשל בפסח בחמץ, השבת מוחלת ומוותרת על כבודה.

אומר הקב"ה, כביכול: את מוותרת? כתמורה תיקראי 'שבת הגדול', כי אדם המקטין עצמו ומוותר, ראוי הוא לגדולה...

ביום י"ד בניסן זהו הזמן המסוגל ביותר, שהרי אמרו רבותינו "אור לארבעה עשר בודקין את החמץ" (פסחים ב ע"א), ובו ביום הרי גם מבערים אותו מן העולם... [אלא שהשנה, שחל ערב פסח בשבת, בודקים את החמץ ביום חמישי בערב ומקדימים אנו את ביעור החמץ ליום שישי].

הסבר נוסף לשם "שבת הגדול":

בדרך כלל "שבת הגדול" חל בסמיכות לחג הפסח, ולאחר הניקיון הממושך במשך החודש, נזהרים בשבת זו שלא להרבות בסוגי מאכלי החמץ, כפי ההרגל במשך השנה.

ויש אשר בשבת זו אינם סועדים ברוב פאר והדר כמעשיהם בכל השבתות אלא קונים מעט מאפים

קמחא דפסחא

מיד פנה הרב לרבנית וביקש שתביא דינר זהב מחדרם, להביאו לעני, שיקנה בו יין לארבעה כוסות, בשר ומצות לסעודת ליל הסדר.

לאחר שהלך העני, שאלה הרבנית 'מדוע נתן הרב לעני סכום כסף כה גדול? הרי הוא רק טען שאין לו יין - מדוע צריך לתת לו כסף גם עבור בשר ומצות?'

השיב הרב בחיוך ואמר לרבנית שהיא לא התעמקה מספיק בדברי העני, שהרי הוא שאל האם אפשרי לקיים ארבעה כוסות בחלב - והרי שתי כוסות שותים לאחר הסעודה, ואם היה בכיתו הבשר, כיצד ישתה אח"כ את כוסות החלב? אלא על כורחך שחסר אצלו גם הבשר עבור הסעודה...

כל אדם צריך להיכנס לחג הפסח מתוך שמחה, להרגיש שהוא בן חורין.

ולא הוא לבדו - אלא עליו לדאוג

בתחילת ההגדה אנו מכריזים ואומרים "כָּל דְּכַפֵּין יַיְתִי וַיִּיכַל, כָּל דְּצָרֵיךָ יַיְתִי וַיִּפְסַח".

ולכאורה קשה, הלא כבר הכנו את כל הסדר והמצרכים לחג לפי מספר נפשות הבית, ומי באמת רוצה לארח כעת אורחים לא מתוכננים? אחד ההסברים שמסבירים שהכוונה למי שנתן קודם הפסח מעות לקמחא דפסחא ועזר למשפחות נזקקות לערוך את הסדר ולאכול את סעודת החג בביתם בשלווה ובנחת.

אותו האדם מכריז ואומר לבני ביתו שאף הוא זכה לעזור לתמוך ולסעוד משפחות נזקקות שיוכלו לעשות את סדר הפסח כהלכתו.

בעניין זה מספרים על ה"בית הלוי", רבי יוסף דוב סולוביצ'יק זצ"ל, אבי שושלת בריסק, אשר בערב פסח הגיע אליו יהודי ואמר שאין לו כסף כדי לקנות יין, ולכן נפשו בשאלתו "האם יכול הוא לקיים מצוות שתיית ארבעה כוסות בחלב...?"

ברעב, או יוכל לבא לידי קלקול ומצאתי זה הטעם במטה יהודה. עכ"ל.]

הרמ"א, הלא הוא רבי משה איסרליש זצ"ל, שהיה ראש כל בני הגולה והנהיג ביחד עם מרן רבי יוסף קארו את בית ישראל. הרמ"א כיהן כמרא דאתרא בעיר הגדולה, קראקא שהיתה עיר ואם בישראל, אך למעשה היה הפוסק הגדול ומורה ההוראה המרכזי של כל מדינות אשכנז.

למרות גדולתו הגדולה בתורה, היה נוהג בעצמו לגבות הצדקות מהעשירים ומהאנשים שהיה ביכולתם לתת, ולחלק מעות אלו למשפחות העניות הנזקקות שבעירו.

ומעשה מופלא אירע בזמנו:

שגם אחרים יוכלו לשמוח בחג הפסח וירגישו שגם הם "בני חורין". ומטעם זה כתב הרמ"א (אורח חיים, סימן תכט, סעי' א) 'זמנהג לקנות חיטים (חיטה המיוחדת לפסח, שמורה מחשש חימוץ, שעלותה מחיר יקר) [כתב במשנה ברורה (שם, ס"ק ד): ובמדינותינו המנהג לחלק להן קמח, שעל ידי זה מקרבה הנייתה טפ'] לחלקן לעניים לצורך פסח'.

בזמנם היה עוני גדול, וערכו מגביות לקניית חיטים לעניים, לצורך הכנת המצות - כדי שגם העניים יוכלו לשמוח בחג פסח. [כתב בשער הציון (סי' תכט ס"ק י): ואפשר דמשום זה תקנו קדמונינו בפסח יותר משארי רגלים, שהוא זמן חירות ויושבין מסובין וכל אחד הוא וביתו ברוב שמחה, אין זה כבוד לה' שהעניים יהיו אז רעבים וצמאים, ועל כן נותנין לו קמח על כל ימי הפסח שיוכל גם הוא לספר יציאת מצרים בשמחה. ועוד טעם פשוט דחמץ אינו רשאי לאכול ומצה אינו מצוי כל כך להשיג לקנות ואם לא יכינו לו על כל ימי פסח אפשר שישאר

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות ולאברכים עמלי תורה!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות. כמדי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

גם אתם יכולים להיות שותפים בצרכי הצדקה!

02-5000455

התקשרו
ותרמו בעין יפה

וודקה.

מיד קראה האלמנה במר ליבה: "ראו אותו... יעקב השיכור מבזבז את כל כספו על יין, ואני אין לי אפילו צרכי שבת מינימאליים!"

"מה? אין לכם אפילו לחם ויין?", נדהם יעקב השיכור, "אל דאגה, אתן לך כל מה שאת צריכה. אימרי לי לכמה כסף את זקוקה עבור צרכי שבת?"

האלמנה חישבה במהירות את הסכום שבו תוכל לקנות דגים, עופות, יין, חלות ומטעמים, ואמרה "חמש מאות רובל".

זה היה כמעט כל הסכום שהיה לו, אך בלי היסוס הוא הושיט לה את כל הכסף, מותר לעצמו פרוטות בודדות.

האלמנה ברכה אותו שיתברך בכל הברכות שבעולם, ומיהרה לקנות את צרכי השבת, ויעקב פנה והלך לדרכו בלי לקנות לעצמו שום יין. אלא ששכרות של שנים פעפעה

בקראקא היה שואב מים שמדי יום שישי חילק מים בכל הבתים, וקיבל את שכרו.

העבודה היתה קשה, אולם לא בשל כך היה מסכן גדול, אלא בגלל מנהגו המשונה לקחת את כל הכסף שהשתכר בעבודתו, להגיע איתו לבית המרזח, לרכוש בכל הסכום משקאות משכרים ולשתות לשכרה.

כולם כינוהו יעקב השיכור, ונדו בראשם ברחמנות, כשהיה חולף על פניהם כשהוא שיכור כלוט, וצוחק על כל העולם כולו.

באחד מימי שישי חלף יעקב השיכור ליד השוק. בדיוק אז עמדה שם אשה אלמנה מסכנה עם חמשת ילדיה. לא היתה לה פרוטה לפורטה, אפילו לא כסף לקניית נרות או חלות לשבת!

בעודה עומדת שם ואינה יודעת את נפשה, ראתה את יעקב השיכור משלשל למוכר שטרות של כסף, ומתכוון לקנות לו כמה וכמה קנקני

יצא? שלח לברר, ונודע לו שנפטר. והנה מופיע יעקב השיכור בשנית, ואומר: "משמים נשלחתי אל הרב לקרוא לו לדין לפני בית דין של מעלה. יש עליו תביעה שכשהוא אוסף כסף לפרנס את העניים, אין הוא מבקש מאנשים פשוטים, אלא רק מן העשירים.

"הנה, בשל הצדקה הזו של הצלת משפחה מחרפת רעב זכיתי לעולם הבא. וכי לאנשים פשוטים כמוני לא מגיע לזכות?!"

מיד קיבל הרמ"א על עצמו לאוסף צדקות מכל אחד, והנפטר עזבו לנפשו.

אין לזלזל בשום פרוטה של צדקה. גם עשרה שקלים הם שותפות בעזרה לעניי ישראל, ובכוחן להעלות את התורם למעלות עליונות.

בגופו. המערכות הפנימיות כבר היו שרופות לגמרי, ובהגיעו לביתו התמוטט, נפל ומת במקום.

אנשי החברא קדישא הוזעקו למקום, טיפלו בגופה וקברו אותה. מרבית אנשי קראקא לא ידעו מכל אשר נעשה, שכן עיר גדולה היתה קראקא. ומוזבן שהדבר גם לא הגיע לאוזני הרמ"א.

במוצאי שבת רואה הרמ"א את יעקב השיכור מגיע אליו, ואומר לו: "הרב מוזמן לבית דין של מעלה."

זו היתה ממש דמותו הרגילה, והרמ"א היה בטוח שמדובר בעוד אחד משגיונותיו של יעקב השיכור, לפיכך שלח אותו לדרכו - "לך לביתך ועזוב אותי".

כשיצא הבחין הרמ"א כי הדלת סגורה. התפלא, איך נכנס, ואיך

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ריקאס הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,
התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איזה ז"ל, מרים בת זרהה ז"ל

מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל

רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל

רחל בת נגימה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטת ז"ל

יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעימה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה